

# РЕШЕНИЕ

№ 1847

гр. София, 15.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в**  
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ася Тодорова**

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3021** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във връзка с чл. 67, ал. 7, т. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и е образувано по искова молба на С. П. В. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ против Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) за заплащане на сумата от 2 564,64 (две хиляди петстотин шестдесет и четири лева и шестдесет и четири стотинки) лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в неизплатено в края на месец януари 2022 г. допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода 01.07.2021 г. – 31.12.2021 г. ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на подаване на исковата молба (28.02.2024 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и мораторна лихва върху главницата за периода 31.01.2022 г. – 27.02.2024 г. в размер на 614,86 лева. В исковата молба се твърди, че ищцата за периода от 01.06.2022 г. до 16.07.2024 г. 4 пъти незаконно не е допусната до работа от Началника на ДНСК и реално не е възстановена на държавна служба от органа по назначаване на 01.06.2022 г., 05.05.2023 г., 08.05.2024 г. и 16.07.2024 г. Сочи се, че с решение № 6918/23.11.2021 г., постановено по адм.д. № 9450/2021 г. по описа на Административен съд София-град, оставено в сила с решение № 4941/25.05.2022 г., постановено по адм.д. № 369/2022 г. по описа на Върховен административен съд, е прогласена за нищожна Заповед № РД-16-023/09.09.2021 г., с която ищцата е дисциплинарно уволнена и е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 09.09.2021 г. Сочи се, че от приложените по

делото формуляри за оценка-образци е видно, че на ищцата в качеството ѝ на държавен служител е поставена годишна оценка „Изпълнението надвишава изискванията“ за период на оценяване от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. съгласно Приложение № 3 към ДИМ, не е поставена нито междинна, нито годишна оценка за период на оценяване от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. съгласно Приложение № 4 към ДИМ, при прекратяване на служебното ѝ правоотношение същата няма нито междинна, нито годишна оценка за 2021 г., като не е оценявана и след този период, в този смисъл следва да се приеме, че последна годишна оценка е тази, която е поставена последна на държавния служител, която в конкретния случай е оценката „Изпълнението надвишава изискванията“ за период на оценяване от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. Посочено е в исковата молба, че съгласно чл. 67, ал. 10 от ЗДСл размерът на допълнителното възнаграждение по ал. 7, т. 5 от ЗДСл, което може да получи държавен служител, не може да надвишава 80 на сто от начислените му за съответната година основни заплати и в този смисъл, като се вземе предвид индивидуалното основно брутно месечно възнаграждение на ищцата към 01.06.2022 г. и последното ѝ оценяване, дължимото ѝ допълнително възнаграждение за постигнати резултати в конкретния случай следва да се определи в размер на 2 564,64 лева ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 31.01.2022 г. до датата на окончателното изплащане на главницата. Твърди се, че приетите със Заповед № РД-13-084/12.05.2021 г. на Началника на ДНСК Вътрешни правила за работните заплати на служителите в ДНСК са изготвени в несъответствие с каквито и да било правни норми, закони и подзаконови нормативни актове, действащите на територията на страната преди, към и след 12.05.2021 г. и в този смисъл същите са неотнормирани при решаване на процесния спор.

Производството първоначално е образувано пред Административен съд София-град на 22.01.2024 г. по отделени материали от адм.д. № 6428/2022 г. по описа на същия съд, с определение № 2248 от 29.02.2024 г., постановено по адм.д. № 673/2024 г. по описа на Административен съд София-град, делото е прекратено и изпратено по подсъдност на Софийски районен съд. От своя страна, Софийски районен съд е повдигнал спор за подсъдност. С Определение № 1290 от 18.03.2025 г., постановено по гр.д. № 533/2025 г. по описа на Върховен касационен съд, Петчленен състав на ВКС и ВАС е постановил, че компетентен да разгледа предявения иск на С. П. В. за заплащане на обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи е Административен съд София-град.

В съдебно заседание, в депозирани по делото писмени становища и писмени бележки, ищцата поддържа исковата молба, излага подробни съображения за доказаност на предявения иск по основание и размер. Претеднира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Дирекция за национален строителен контрол, в съдебно заседание, в писмен отговор по исковата молба и писмени бележки, депозирани по делото, чрез надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан по основание и размер. Сочи се, че процесната Заповед на Началника на ДНСК № РД-16-023 от 09.09.2021 г. не е прогласена за нищожна с горещитираните решения на АССГ и ВАС, същата е отменена като незаконосъобразна. Твърди се, че в конкретния случай не са налице пропуснати ползи. Съгласно релевантните нормативни разпоредби допълнителното възнаграждение за постигнати резултати е резултативно и няма постоянен характер, то представлява инцидентно възнаграждение за постигнати от служителя резултати, в този смисъл същото не следва да се приема за неизменна част от трудовото възнаграждение и работодателят не е длъжен да го изплати, ако не са налице предпоставките за неговото изплащане, във връзка с което е неоснователно твърдението на ищцата, че допълнителното възнаграждение за постигнати резултати е част от brutното възнаграждение на ищцата. Това се потвърждава и от Вътрешните правила за заплатите в

Дирекция за национален строителен контрол, утвърдени със Заповед № РД-12-084/12.05.2021 г. на Началника на ДНСК, действащи към датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, съгласно чл. 25, ал. 1 от които допълнителното възнаграждение за постигнати резултати се определя на служителите за точно и в срок изпълнение на поставените задачи и след поставена от ръководителя оценка, в този смисъл допълнителното възнаграждение се изплаща за постигнати резултати. Ал. 6 на чл. 26 от Вътрешните правила предвижда, че не се оценява служител, който няма отработен минимум един месец през периода на отчитане, служители с дисциплинарни наказания и служители с прекратени правоотношения към датата на оценяване, в конкретния случай служебното правоотношение на ищцата е прекратено, считано от 09.09.2021 г. и същата не е изпълнявала трудови функции. Т.е., предвид характера на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати, не е ясна нито дължимостта, нито размерът на допълнителното възнаграждение, не може да се приеме, че в конкретния случай са налице пропуснати ползи по смисъла на възприетото в съдебната практика, а именно, че „пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда“. Оспорва се претендираният от ищцата размер на твърдените претърпени имуществени вреди, тъй като неправилно същата е определила размерът на индивидуалното си месечно възнаграждение, както и не се доказва поради каква причина ищцата е приела, че следва да ѝ бъде начислено допълнително възнаграждение за постигнати резултати в размер на 20 %. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

По делото са приети писмени доказателства.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че ищцата е заемала длъжността главен експерт в Отдел „Събиране на вземанията“, Дирекция „Правна“ при Дирекция за национален строителен контрол. Със Заповед № РД-16-023 от 09.09.2021 г., издадена от Началника на ДНСК, на ищцата С. П. В. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 09.09.2021 г. Заповед № РД-16-023 от 09.09.2021 г. е обжалвана по съдебен ред и е отменена с решение № 6918/23.11.2021 г., постановено по адм.д. № 9450/2021 г. по описа на Административен съд София-град, оставено в сила с решение № 4941/25.05.2022 г., постановено по адм.д. № 369/2022 г. по описа на Върховен административен съд.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Искът, както беше казано и по-горе, е с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ, тъй като се претендира обезщетение за вреди от дейност на администрацията.

По допустимостта на иска:

При извършената проверка за допустимост на предявения иск настоящият съдебен състав счита, че са налице положителните процесуални предпоставки, обуславящи правото на ищцата да иска от съда да се произнесе по предявената претенция, с която е сезиран. Съдът намира, че искът е допустим.

Подаден е от лице с надлежна процесуална легитимация. Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК гражданите и юридически лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административните органи и длъжностни лица, които се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Пасивната процесуална легитимация е правилно определена съобразно правилото на чл. 205 от

АПК. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК искове за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В конкретния случай искът е подаден от лице, което твърди, че е претърпяло имуществени вреди, причинени от отменен незаконосъобразен административен акт на Началника на ДНСК. Искът е предявен срещу Дирекция за национален строителен контрол. ДНСК е процесуално легитимиран ответник в качеството ѝ на юридическо лице по чл. 205, ал. 1 от АПК. Същата е и надлежен ответник по материалното правоотношение.

Относно основателността на исквата претенция съдът намира следното:

Предявеният иск за обезщетение се основава на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Разпоредбата въвежда отговорност за държавата и общините за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като ал. 3 предвижда искове да се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Горните две разпоредби съответстват и доразвиват предвиденото в нормата на чл. 7 от Конституцията на РБ, според която държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за причинени вреди е обективна. Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях. Вредата представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Когато е засегнат патримониумът на едно лице, вредата е имуществена. Тя се състои в претърпяна загуба или пропусната полза. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в търпене на болки и преживяване на страдания. Границите на отговорността се разпростират до вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменена като незаконосъобразна Заповед на Началника на ДНСК, с която на ищцата С. П. В. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 09.09.2021 г. Установява се, че служителят е възстановена на 01.06.2022 г., на 02.06.2022 г. служебното ѝ правоотношение отново е прекратено със Заповед № РД – 15 – 088/01.06.2022 г., отменена с решение № 6130/24.10.2022 г., постановено по адм.д. № 8529/2022 г. по описа на АССГ, потвърдено от Върховен административен съд, влязло в законна сила на 24.04.2023 г.

За да възникне правото на обезщетение е необходимо да са налице едновременно няколко предпоставки: 1. незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на

административен орган или длъжностно лице по повод осъществяваната от него административна дейност; 2. вреда от този акт, действие или бездействие на администрацията; 3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. За да бъдат основателни искове за имуществени и неимуществени вреди, следва доказването на фактите от хипотезата на правната норма да е пълно, съобразно чл. 154, ал. 1 от ГПК. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките три предпоставки е върху ищеца, т.е. страната, която търси присъждане на обезщетение за претърпените вреди. Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца, като съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останали недоказани. Изискването за кумулативност на тези условия се изразява в това, че липсата на което и да е от тях води до непълнота на сложния фактически състав, поради което не може да се реализира отговорността на държавата или общините по предвидения специален ред, т.е. липсата на който и да е елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исковата претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът намира исковата претенция за заплащане на обезщетение за неизплатено допълнително възнаграждение за постигнати резултати за неоснователна.

За да бъде уважена претенцията на ищцата, на първо място, е необходимо да е налице административен акт, издаден при или по повод изпълнение на административна дейност, който е бил отменен като незаконосъобразен. В случая съдът намира, че е безспорно установена първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по чл. 204, ал. 1 от АПК за отмяна на незаконосъобразен административен акт с отмяната на Заповед № РД-16-023/09.09.2021 г., издадена от Началника на ДНСК, с която на С. П. В. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение на ищцата с ДНСК, считано от 09.09.2021 г. Съдът намира, че в конкретния случай първата законова предпоставка за приложението на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е налице – отменен е административен акт – заповед на Началника на ДНСК. Издаването на посочената заповед е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена компетентност, законово предоставена на органа в рамките на административната му правосубектност, която по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В настоящия случай предмет на исковата претенция са законовите последствия от незаконосъобразно отменен административен акт. Претендираните от ищцата преки и непосредствени вреди от незаконосъобразното отстраняване от длъжност са имуществени, претендира се обезщетение за неизплатено допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Съдът намира, че събраните в настоящия процес доказателства не обосновават необходимия извод за наличието на останалите две предпоставки, определящи възникването на деликтната отговорност на ответника. Тези предпоставки са свързани с доказване на настъпили вреди и причинно-следствената връзка. В процесния случай от събраните по делото доказателства не може да се установи, че са причинени на ищцата твърдените имуществени вреди. В този смисъл съдът намира, че в конкретния случай не са налице другите предпоставки за основателност на предявения иск - претърпяна вреда, изразяваща се в неплатено на ищцата допълнително възнаграждение за постигнати резултати, която да е в причинна връзка с незаконосъобразния акт на ответника.

Разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) предвижда, че наред с основната заплата на държавните служители се изплащат и допълнителни възнаграждения. Основанията за изплащане на допълнителни възнаграждения са лимитативно посочени в чл. 67, ал. 7, т. 1 – т. 6 от ЗДСл. и чл. 19 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната

администрация. Съгласно чл. 67, ал. 8 от ЗДСл допълнителното възнаграждение за постигнати резултати по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл (т.нар. материално стимулиране) се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година, въз основа на оценка по ред, определен в Наредбата за заплатите на държавните служители, размерът му се определя индивидуално за всеки служител въз основа на индивидуална оценка, определена по реда, предвиден в Наредбата за заплатите на държавните служители. То зависи от резултата на трудовия процес и се начислява и изплаща на служителя в съответствие с количеството и качеството на действително извършената работа. Съгласно чл. 24, ал. 2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация допълнителното възнаграждение за постигнати резултати може да се изплаща четири пъти годишно - през април, юли и октомври за текущата година и през януари - за предходната година, а съгласно чл. 25, ал. 1 от същата наредба това възнаграждение се определя въз основа на оценка на структурните звена в административната структура и/или на отделните служители. Във вътрешните правила за заплатите на съответната административна структура се определят конкретните правила, показатели, критерии и алгоритми за формиране и изплащане на допълнително възнаграждение за постигнатите резултати на служителите. Съгласно утвърдените от Началника на ДНСК Вътрешни правила за заплатите в ДНСК (чл. 26, ал. 1) допълнителните възнаграждения за постигнати резултати се определят въз основа на оценка на структурните звена в ДНСК и на служителите в нея. Ал. 3 предвижда, че оценяването на резултатите на структурните звена се извършва от прекия ръководител на звеното и контролиращия ръководител, под чието оперативно ръководство се намира звеното, въз основа на приноса на съответното звено за изпълнението на целите на ДНСК; степента на натовареност на звеното и други обстоятелства, повлияли върху дейността на звеното през периода. Условието за поставяне на индивидуална оценка са регламентирани в ал. 6 на чл. 26 от Вътрешните правила за заплатите в ДНСК. Съгласно чл. 26, ал. 6 от утвърдените Вътрешни правила за заплатите в ДНСК не се оценява служител, който няма реално отработен минимум един месец през периода на отчитане, служители с дисциплинарни наказания от т. 2 до т. 5 от ЗДСл, т. 3 от КТ и служители с прекратени правоотношения към датата на оценяване (чл. 26, ал. 6), т.е. въведени са общи обективни критерии за определяне на служителите, които подлежат на оценка за съответния период, за който се дължи изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Неоснователни са възраженията на ищцата по отношение на Вътрешните правила за заплатите в ДНСК, доколкото безспорно се установява, че същите са утвърдени със Заповед на Началника на ДНСК и действащи към процесния период, за който ищцата претендира изплащане на обезщетение за незаплатено допълнително възнаграждение за постигнати резултати.

От анализа на цитираната уредба се установява, че допълнителното възнаграждение за постигнати резултати няма задължителен и постоянен характер, може да се изплаща, като зависи от множество обстоятелства, а именно зависи от обстоятелството дали са постигнати резултати, какъв е конкретният принос на съответния служител, като преценката за това е предоставена на ръководителя на административната структура, зависи от обстоятелството дали съответният административен ръководител е взел решение да се изплаща такова възнаграждение и в какъв размер, т.е. това не е постоянно дължимо допълнително възнаграждение, което да зависи единствено от отработеното време от служителя. Допълнителните възнаграждения, получавани от служителите за постигнати резултати (т. н. материално стимулиране), нямат характер на задължителен елемент от трудовото възнаграждение. Съдебната практика категорично приема, че допълнителното материално стимулиране не е елемент от трудовото възнаграждение, за да бъде

задължително определяно. То няма постоянен характер и не е дължима сума по съответното правоотношение. Използваното понятие „допълнителни трудови възнаграждения“ не променя правното естество на изплащаните суми за материално стимулиране с оглед постигнатите резултати и не превръща тези възнаграждения в задължителен елемент на трудовото правоотношение на служителя. Изплащането на допълнителните възнаграждения, както бе посочено и по-горе, е обусловено от преценката на работодателя, формирана според ефективното изпълнение на служебните задължения от служителя. Заплащането на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати няма характер на насрещна престация на работодателя, каквото е договореното трудово възнаграждение, тъй като служителят винаги е длъжен да изпълнява срочно и качествено задълженията си по длъжностна характеристика и да постига добрите резултати. Обратното – непостигането на добри резултати би било предпоставка за недобра атестация на служителя.

Изплащането на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати е възможност, която не е безусловна – поставена е в зависимост от резултатите от трудовия процес, количеството и качеството на действително извършените дейности от всеки служител, а оценката е изцяло в дискреционната власт на ръководителя на административната структура съгласно чл. 25, ал. 4 и ал. 5 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Тъй като този вид допълнително трудово възнаграждение не е постоянен елемент от трудовото възнаграждение на ищца, то се дължи само доколкото работодателят е определил условията и размера, в който ще се плаща. Съдът не може да контролира преценката на работодателя да включи, или не, и евентуално в какъв размер, определено допълнително възнаграждение, което не е постоянен елемент от трудовото възнаграждение. Както бе посочено и по-горе, в утвърдените и действащи Вътрешни правила за заплатите в ДНСК са въведени общи обективни критерии за определяне на служителите, които подлежат на оценка за съответния период, за който се дължи изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати. В конкретния случай не е предмет на спор между страните, че ищцата не е оценявана за периода 01.01.2021 г. - 31.12.2021 г., както и не се твърди да ѝ е определяно допълнително възнаграждение за постигнати резултати за исковия период. Липсата на поставена оценка за отчетния период за времето, през което ищцата не е изпълнявала трудови функции, както и определяне на размер на допълнителното възнаграждение, не може да се преодолее с предявяването на иск по реда на АПК, тъй като по този начин се заобикалят предписанията на приложимите нормативни разпоредби, а от друга страна води до изземване на функциите на съответния оценяващ ръководител от съда. В конкретния случай не е предмет на спор между страните и, че ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност за периода от 22.06.2021 г. до 08.09.2021 г. с прекъсване от два дни, т.е. реално изпълнение на поставените задачи не е било налице, ищцата не е подлежала на атестиране и на това основание. Не е предмет на спор между страните и че за 2021 г. за ищцата не е изготвена годишна оценка на изпълнението на длъжността поради липсата на действително отработени 6 месеца за една календарна година, което е въведено като изискване с разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация.

Преценката за личния принос на служителя и проявения от него професионализъм при изпълнение на работата му може да бъде извършена само при реално положен труд, поради което допълнително възнаграждение за постигнати резултати не е дължимо за времето, когато служителят не е бил на работа, независимо от причините за това. През времето, в което държавният служител е отстранен от работа, той не изпълнява служебните си задължения; преценка за личния му принос, основана на реални факти, не може да бъде извършена, поради

което не му се дължи допълнително възнаграждение за материално стимулиране/постигнати резултати.

Във връзка с гореизложеното съдът намира, че това материално стимулиране няма задължителен характер и не може да се приеме като обстоятелство, което настъпва сигурно и неотменимо в края на всяка календарна година (тримесечие), доколкото същото е обусловено не само от преценката на административния ръководител, но и от наличие на финансови средства за това. С оглед на това следва изводът, че изплащането на тези суми не е бъдещо сигурно събитие, каквото е трудовото възнаграждение например, поради което не може да бъде прието като имуществена вреда, т. е. намаляване на имуществото на съответния служител, което със сигурност би се увеличило, ако не беше препятствано от незаконосъобразния административен акт.

В случая липсва и пряка и непосредствена причинна връзка между отменения незаконосъобразен акт и лишаването на ищцата от допълнително възнаграждение. В тази връзка следва да се има предвид, че дори и да не е било образувано дисциплинарно производство, изплащането на допълнително възнаграждение за конкретния служител отново е обусловено от преценката на административния ръководител, още повече, че в конкретния случай служебното правоотношение на ищцата е прекратено, считано от 09.09.2021 г. Имуществените вреди по принцип представляват: претърпяна загуба и/или пропусната полза. Пропуснати ползи са налице, когато в резултат на отменения акт не е реализирано сигурно увеличаване на имуществото на ищеца. Единствената пречка за тази реализация следва да е само отмененият акт. В конкретния случай обаче липсва пряка причинна връзка между отменената заповед и твърдяните имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, тъй като допълнителното материално стимулиране не е било гарантирано постъпление в имуществото на съответния служител. По изложените съображения, макар и да е налице отменен като незаконосъобразен по съответния ред административен акт, не е налице имуществена вреда, нито пряка и непосредствена причинна връзка между този акт и твърдяната от ищцата имуществена вреда. Затова, претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна и недоказана.

Предвид неоснователността на исковата претенция за имуществени вреди, неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в съответствие с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ в минимален размер.

Воден от гореизложените съображения Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

### **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от С. П. В. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ против Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) за заплащане на сумата от 2 564,64 (две хиляди петстотин шестдесет и четири лева и шестдесет и четири стотинки) лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в неизплатено в края на месец януари 2022 г. допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода 01.07.2021 г. – 31.12.2021 г. ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на подаване на исковата молба (28.02.2024 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и мораторна лихва върху главницата за периода 31.01.2022 г. – 27.02.2024 г. в размер на 614,86 лева..

**ОСЪЖДА** С. П. В. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да

заплати на Дирекция за национален строителен контрол сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро разноси за юрисконсулско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**Съдия:**